



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi  
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

**Eyschen, Georg von**

**Coloniæ, 1657**

§. 247. Et dicebant ad Iesum: Domine, memento mei. v. 42.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-45549**

nihil magis cupiebat, quam quidquid vitæ reliquum haberet in emendandis peccatis insumere, erat in lucro positurus si ob eam causam a ludæis atrocius plesteretur. O quam diuersæ sunt viæ hominum! & quam dispares consequenter exitus eorundem!

§. 246 Hic vero nihil mali gessit. v. 41.

Vnde quæso tibi ô latro, ruri solum & carceribus, assueto ista cognitio & iudicium? ut scias hunc nihil mali fecisse! miror, an tibi hoc cœlestis Pater reuelauit? an argumentis quibusdam & discursibus ernisti? an in eo innocentiam dare es intuitus? Certe nescio quomodo ad illam scientiam perueneris, gaudeo tamen quomodocunque perueneris, te petuuisse eo, quia mihi profuit valde tua cognitio & coniuncta ei confessio, imò toti mundo, qui singulis annis audit eam confessionem & gaudet in Deo suo, Iesus, quod à te clamantibus impijs contrarium, est innocens declaratus.

**D**omine Iesu da imitari quem colimus pium, latronem sanctum, ut qui infirmitatis nostræ conselij de tua virtute confidimus, sub tua semper pietate gaudeamus, dixisti enim, bone Iesu, Ego si exaltatus fuero à terra omnia traham ad me ipsum, Ecce exaltatus es. Ecce traxisti latronem, trahere, trahere & me, Domine: trahere oculos, ut nihil iam libeat, nisi vel te, vel propter te videre: trahere intellectum, ut nihil deinceps arbitretur se scire nisi Iesum Deum suum & hunc Crucifixum: trahere voluntatem, ut nihil deinceps aut amare aut amare possit, nisi eum qui se tantopore dilexit. Trahat, imò & urgeat me Domine Iesu charitas tua, ut iam non sibi viuaturus tuus, sed ei cui plus mille vitas debet, qui pro ipso mori dignatus est. Paratum cor meum Deus, paratum cor meum, sagittasagitta illud iaculo cordis tui ut fiat cor secundum cor Dei sui, sicuti factum est latronis sancti.

§. 247. Et dicebans ad Iesum: Domine, memento mei. v. 42.

Cum iam bonus latro aduerteret se oleum & operam perdere in latrone consodali, nec spes vlla affulgeret conuersionis post tot effluces, & pias admonitiones, increpationes, argumenta ad hominem, sed ipsum permanere corde obstinato, in sua peruersitate & malitia, cogitauit non negligere propriam animæ salutem, relicto suo socio, & convertit se ad Dominum corde, ore & oculis, videntque eum oleo tendente ad occasum, Christum quoque tendere ad mortem

mortem exhaustis plane viribus, & jam inclinare sanctum caput ad emittendum spiritum, acclamavit pœnitenti corde & petiit gratiam eius, dicens: *Domine memento mei*, antequam hinc discedas me relicto. *Ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis meae*; sume me tecum, ut tecum vivam & non moriar morte æterna. Agnosco te omnipotentem Dominum cœli & terræ maris, & omnium, quæ in eis sunt. Quidquid enim habent terrarum Reges & principes, Comites & nobiles tanquam feudatarii habent, mutuo habent, & ad tempus, *in manu autem tua omnes fineteris* in sempiternum, insuper Cœli Cœlorum agnoscent te solum Dominum. Quamobrem, Domine Univerforum, memento mei ut tecum esse possim in regno tuo, tibi ibidem servire, te laudare & benedicere in sæcula sæculorum, quia tu solus Dominus, tu solus altissimus, bone lesu.

**O** quam bona est ista oratio, præ sermonibus sacerdotum & scribarum. Ista sonet sæpe in auribus nostris. Ista sapiat in corde, ut suo tempore sonet in ore quoque nostro ad laudem Dei & nostram salutem, Domine &c.

Domine Dominus noster quam admirabile est nomen tuum in universa terra! quoniam elevata est magnificentia tua super Cœlos, ex ore infantium & lactentium perfecisti tandē, propter inimicos tuos, ut destruas inimicum & ultorem diabolum & satellites. Obsecro te fac & me agnoscere te & laudare nomen tuum Domine, uti laudavit iste latro pœnitens.

§. 248. *Memento mei cum veneris in regnum tuum. v. 42.*

Merito hæc sancti latronis vox mirifice commendatur, qui Christum esse Regem regum post mortem suam, agnovit, etiam cum sceleratis condemnatum, spinis coronatum, videns infontes eius manus, quibus nihil unquam mali admistum est, sanguinem stillantes: sacros pedes ejus, nunquam à justitiæ semita aversos, crudeli confixos clavo, latus nudum ac inerme, pulcherrimam faciem in quam desiderant Angeli prospicere, prorsus deturpatam & omni specie destitutam, cor denique benedictum quod nulla unquam impuræ cogitationis macula attigit, denique internæ afflictionis prælo compressum. Quid vero est quod postulat? Hoc non sedere ad dextram vel sinistrum, uti Ioannes & Iacobus postulabant, sed solum *Memento*, quasi diceret innumera mea flagitia nequaquam admittunt ut ista petam; satis mihi fuerit qualemcunque tandem gratiam mihi exhibueris, non peto temporalia nec vita prolongationem vel liberationem de Cruce, sicut socius meus, cui similes sunt qui in ægritudine intendunt

X 3

Corpo